

PRENUMERATA

Kurjera Warszawskiego wraz z dodatkiem porannym):
 W Warszawie: rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4 kop. 50, kwartalnie rs. 2 kop. 25, miesięcznie kop. 75.
 Na odosłanie do domu do siebie miesięcznie kop. 5.
 Na prowincji i w Cesarstwie: rocznie rs. 12, półrocznie rs. 6, kwartalnie rs. 3, miesięcznie rs. 1.
 Za granicą: miesięcznie rs. 1 kop. 50.
 Numer pojedynczy bez dodatku kop. 5; dodatek poranny kop. 3.

KURJER WARSZAWSKI.

Wychodzi w dni powszednie wieczorem, w niedziele i święta rano, a nadto wychodzą stale w dni powszednie z wyjątkiem dni poświęconych dodatki poranne.

ROK SZESZCZDZIESIĄTY SIÓDMY.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor Kurjera Warszawskiego codziennie od godziny 8-ej rano do 8-ej wieczorem, w niedziele i święta od godziny 10-ej rano do 1-ej w południe.

OGŁOSZENIA.

Reklamy: za jeden wiersz garmontowy albo jego miejsce pierwszy raz 25 kop., każdy następny raz 20 kop.

Nekrologia: za jeden wiersz 15 kop.

Zwyczajne ogłoszenia: za jeden wiersz petytowy albo jego miejsce pierwszy raz 10 kop., każdy następny raz 8 kop.

Małe ogłoszenia: za jeden wiersz po 2 kop. każdy raz.

Nadesłane: za jeden wiersz garmontowy rs. 1.

Ogłoszenia do Kurjera przyjmuje także Biuro Rajchmana i Frenclera ul. Senatorska 26.

Administracja, Drukarnia i Redakcja: plac Teatralny nr 9. — Telefon Redakcji nr 126. — Telefon Administr. 141.

Upraszamy szanownych prenumeratorów o łaskawe nadsyłanie opłaty za kwartał II-gi.

W dniu jutrzejszym o godz. 9-ej rano odprawiona zostanie w kościele Narodzenia N. Marji Panny (po-karmelickim) ostatnia nowenna ku czci św. Józefa Oblubieńca i przed jego ołtarzem, poprzedzająca uroczystość, przypadającą w nadchodzącą sobotę.

W drugiej połowie b. m., oprócz nabożeństw pojedynczych, przypadają jeszcze w kościołach tutejszych następujące nabożeństwa odpustowe:

d. 19-go ku czci św. Józefa Oblubieńca w kościołach: Panny Marji na Nowem-Mieście, św. Jacka (po-dominikańskim), św. Józefa Oblubieńca (po-karmelickim) i N. Marji Panny Loretańskiej na Pradze;

d. 20-go ku czci św. Józefa Oblubieńca w kościele św. Arcydiacony (po-augustjańskim);

d. 21-go ku czci św. Benedykta w kościele św. Kazimierza (panien sakramentek);

d. 25-go ku uczczeniu uroczystości Zwiastowania N. Marji Panny w kościołach: św. Aleksandra, św. Anny (po-bernardyńskim), św. Trójcy (po-trynitarskim), św. Anny (po-dominikańskim), św. Kazimierza (pp. sakramentek), św. Karola Boromeusza (na Chłodnej), św. Arcydiacony (po-augustjańskim) i św. Andrzeja (pp. kano-nickich).

PRZEGLĄD POLITYCZNY.

Kilku dni prasa błądzi po omacku... Mnóstwo głosek w powietrzu pogłosek a żadna niesprawdzona, jedna za siebie nie ręczy. Rozpuszczają i cofają wiadomość o nocie rosyjskiej „w przedmiocie okrucieństw rejejni bulgarskiej”, National Zig. utrzymuje, że powzięto już zamiar zwołania konferencji europejskiej, Journal des Débats dowiadyuje się, jakoby Rosja zawezwać miała Turcję do interwencji w Bułgarii. Oto pogłoski, z których żadna nie zasługuje na wiarę i nie jest rzeczą. Dalej następuje szereg zjawisk mglistych i niewyraźnych.

KRONIKA TYGODNIOWA.

Co to jest Szwecja i co nam od niej grozi? — Towarzystwo szwedzkiego przemysłu i list delegata. — Co delegat sądzi o naszej dojrzałości społecznej i o rolnictwie? — Co delegat szwedzki myśli o naszej filantropji i targach? — Jakie jest zdanie szwedzkiego delegata o naszych wystawach i bankructwach?

Nasz przemysł — „zalewający swojemi wyrobami dalekie rynki wschodu” — znalazł obecnie nowego współzawodnika.

Jest nim Szwecja.

Ponieważ, w sprawach dotyczących geografji, miałem zawsze umysł niewinny, jak nowonarodzone dziecko, nie podjąłbym się więc objaśnić czytelnika: czym jest i gdzie leży Szwecja? Na szczęście, w kolekcji moich przyjaciół znajduje się jeden wielki uczonej i turysta, który odkrył nową odmianę kurecząt w Marce, który niejednokrotnie widywał lwy w miejscu ich urodzenia (Bagatela!) i ten to opatrnościowy nasz dostarczył mi wskazówek potrzebnych do opisu Szwecji.

Szwecja — mówi nasz uczonej — znaleźć można w górnej części map przedstawiających Europę. Leży ona trochę na lewo od Finlandji (słynnej z tego, że posiada najtaniej zbudowaną kolej żelazną) i ma kształt nosa spuszczonego na kwintę, albo ogórka, który marynuje się w morzu Bałtyckim.

W czasie mojej ostatniej podróży do Szwecji (uczonej nasz nie objaśnia, kiedy ją odbył i za jakie pieniądze) przekonałem się, że jest to kraj jałowy i żilony, pełen gór, lasów, jezior i melancholji. Na ma-

stych, tak zagakowo znaczących się na widnokręgu, że niepodobna zorientować się co do ich znaczenia istotnego. P. Lesseps przyjeżdża do Berlina i przyjmowany jest z honorami niemal monarchszemi. Następca tronu, który może być jutro cesarzem Niemiec, składa mu wizytę, toż samo ks. Bismark, który lubi być wizytowanym przez monarchów. Dnia nie ma, aby p. Lesseps nie był na dworze; interwiewerom, którzy go nagabują, obiecuje pokój, jakby w sprawie tego pokoju przybył do Berlina. Słowem w osobie Lessepsa Niemcy goszczą, raczą i wysławiają Francję, jak gdyby istotnie ta „drobna climurka”, która zamrzącała świeżo widnokrąg, już się rozprysła w błękitne wiosennym.

Czyżby istotnie powiodło się ks. Bismarkowi pozyskać dla swych widoków Francję i uwolnić się od trapiącej go mary sojuszu francusko-rosyjskiego? W każdym razie szczerze lub nieszczerze, ale i w stronę Rosji wyciągnęły Niemcy w tych dniach ramiona, jak świadczy konferencja ks. Bismarka z hr. Szuwałowem i serdeczne odwiedziny małżonki tegoż. Fakt ten schodzi się w dacie z obdarzeniem hr. Herberta Bismarka orderem Orła Białego i z wyjazdem wysokich gości do Berlina na 90-tą rocznicę przyjścia na świat cesarza Wilhelma. Komplementa w prawo i w lewo; atmosfera czułych westchnień tak gorąca, że podnosi nawet temperaturę walorów rosyjskich na giełdzie. Dodajmy do tego pokojowe, uśmiechające zapewnienia cesarza Franciszka Józefa, wyjazd arcyksięcia Albrechta na wiosenną villegiaturę, zamiast do obozu, misję „pokojową” księcia Łobanowa Rostowskiego, pojednawcze rady Riza beja w Sofji, skutkiem których rejejenja uwolniła za kaucją z więzienia Karawelowa, Canowa, Nikiforowa, Stanczewa, a utworzy nam się z tego wszystkiego nie więcej oprócz przegrywki do festynu berlińskiego. Jesteśmy przekonani, że gdyby nie ów dzień, któremu z pewnych tajemniczych dotąd powodów starają się dać tyle lustru, na ile go stać w Europie, toby wcale inaczej malował się widnokrąg. Dyplomacja przyodziewa się w kostjum świąteczny i robi sobie sztuczna, chwilę wytchnienia. Ot, i tyle... Podstaw

istotnych do pokojowego pojmovania sytuacji nie ma dotąd — nawet owe pogłoski, o których na początku wspomnieliśmy, ich nie dają.

Komisja konkordatowa francuskiej izby deputowanych ukończyła w środę swoje prace z rezultatem ujemnym. Jedenastoma głosami przeciw dwóm odrzucono ideę wypowiedzenia konkordatu, a to po świętej mowie biskupa Freppela z Angers. Twórca projektu Yves Guyot żądał rozdziału kościoła od państwa, ale i równoczesnego upoważnienia gmin do ponoszenia wedle swej dobrej woli wydatków na cele religijne.

P. Depretis odroczył sesję parlamentu włoskiego. Trudno było zaiste puszczać się na bystre wody dalszych prac parlamentarnych z większością 20-tu głosów. Przed sześcioma tygodniami gabinet żądał od izby kredytu pięciomilionowego na wyprawę odwetową do Massawy. Izba udzieliła mu go większością 34-ch głosów. P. Depretisowi większość ta wydała się zamalą i złożył w ręce króla mandat rządowy. Przyjawszy napowrót ster gabinetu, złożonego z tych samych ministrów, stanął przed izbą, wyzwał ją do uchwalenia wotum zaufania do wskrzeszonego Feniksa i doznał — porażki: większość z 34 głosów zeszczupiała do 20-tu! Co czynić? Gdyby mniejszość 194-ch głosów okazała się jednolitą, porażka rządu byłaby istotnie gnębiącą, nie pozwalalaby bowiem na przyszłość spodziewać się żadnej pociechy. Szczęściem jednak dla p. Depretisa wraz ze stronnictwem pentarchów głosowało tym razem dziesięciu członków prawicy i cała lewica skrajna, nieprzejednana, która nie wchodzi w poczet poważnych czynników politycznych we Włoszech. P. Depretis nie podaje się przeto powtórnie do dymisji, ale odracza sesję parlamentu i przystąpi zapewne do przekształcenia go wedle widzenia rzeczy umiarkowańszych żywiołów opozycji.

Br. Z.

pach jest on prawie pusty, a tak cichy, że nie o nim nie słyhać w gazetach.

Mimo to, od czasu do czasu, Skandynawja daje znaki życia Europie. W okresie lodowym (jest temu ze sto tysięcy lat, a może i dawniej) na nasze szczęśliwe równiny zsuwał się skandynawski lodowiec i zostawił po sobie pamiątki w formie olbrzymich kamieni eratycznych, z których jeden znajduje się obecnie w „Botanice” i służy za punkt zborny dla schadzki erotycznych.

W wiekach średnich (około 1000-go roku po nar. Chr.) spadały z tamąd na całą Europę liczne bandy tegich rozbójników morskich, których tkiwe stosunki z nadbrzeżną ludnością żeńska dały początek wielu sławnym rodom rycerskim. Wreszcie w nowszym okresie historii, garstki szwedzkich wojowników trzy razy nawiedzały Europę północną: w czasie wojny 30-letniej, za panowania Jana Kazimierza w Polsce (patrz: „Potop” H. Sienkiewicza) i za Piotra W. w Rosji.

Z powyższego — mówi nasz uczonej — widać, że Szwecja jest krajem rzadkich ale potężnych wybuchów, krajem zamieszkałym przez lud surowy i twardy. Istotnie, łatwiej można usłyszeć o szwedzkich zdobywcach, aniżeli np. o szwedzkim balecie. Nieznana jest światu skandynawska moda, ale za to słynny jest tran. Skandynawja nie wywozi od siebie ani win, ani kwiatów, ani paszтетów, ani wachlarzy i piór ozdobnych, ale — drzewo, lód, granit i żelazo. Nawet w ostatnich czasach, zamiast odznaczyć się skandalami lub bankructwami, kraj ten zrobił się sławnym „szwedzką gimnastyką” i *Sljodem* czyli: najracjonalniejszą nauką rzemiosł.

Taki to kraj staje obecnie do mimowolnego współzawodnictwa z nami. Chee on mianowicie — wejść w handlowe stosunki z Rosją i wyprzeć z tamąd wy-

roby niemieckie, co, jak wiadomo, było dotychczas wyłącznym naszym zadaniem, rozwiązywaniem w sposób o tyle udatny, o ile i pomyślny.

W tym celu szwedzi utworzyli spółkę, która, zamiast zacząć od wypuszczenia akcyj i obligacyj i odwołania się do ofiarności skandynawskich ludów, pragnie przedewszystkiem zbadać samo zadanie, a mianowicie dowiedzieć się:

Jakie wyroby przychodzą z Niemiec do Rosji i które z nich mają szansę zbytu przez czas dłuższy?

Które z tych wyrobów Szwecja mogłaby produkować taniej i lepiej? (Szwedzi bowiem mają wstręt do fuszerki.)

Jakie wreszcie ludy mogłyby na tych polach współzawodniczyć ze szwedami?

Nawiasowo mówiąc, na czele wyżej wymienionej spółki stanął szwedzki następca tronu. Magnat ten, lubo jest potomkiem wcale sławnych przodków i dziedzicem nieszpętnego majątku, zamiast poleerować się w Paryżu, zbierać laury na wyścigach konnych, albo służyć ojczyźnie modnemi ekwipażami, woli troszczyć się interesami szweców, krawców, bednarzy i im podobnego pospólstwa. Jest to także jedna z oryginalności szwedzkich.

Pomni na gościnność, z jaką przodkowie nasi przyjęli wojowników Karola Gustawa, pozwalając im kontredansować po całym kraju z północy na południe, ze wschodu na zachód i we wszelkich innych kierunkach, pomni na ową gościnność, którą Sienkiewicz niezapłnie słusznie nazwał „potopem”, zamiast nazwać ją szwedzką kropelką w polskim jeziorze — dzisiejsi szwedzi nie chcą nam psuć interesów na „rynkach dalekiego wschodu”. I w tym celu wysyłają nawet delegatów dla przekonania się: czy ich zamiary nie szkodzą naszym stosunkom handlowym i ekonomicznemu rozwojowi?

